

“मीठे बच्चे – आफ्नो हार र जीतको इतिहासलाई याद गर । यो सुख र दुःख को खेल हो । यसमा ३/४ सुख छ, १/४ दुःख छ, बराबर होइन ।”

प्रश्न:- यो बेहदको ड्रामा धेरै अनौठो छ- कसरी?

उत्तर:- यो बेहदको ड्रामा यति अनौठो छ, जसमा हरेक सेकेन्ड सारा सृष्टिमा जे भइरहेको छ, त्यो फेरि हुबहु दोहोरिन्छ। यो ड्रामा जुम्मा जसरी चलि नै रहन्छ, टिक-टिक भइरहन्छ। एक टिक मिल्दै न दोस्रो टिकसँग, त्यसैले यो बडो अनौठो ड्रामा हो। जति पनि मनुष्यको पार्ट राम्रो वा नराम्रो चलेको छ, सबै निश्चित छन्। यस कुरालाई पनि तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ।

ओम् शान्ति। ओम् शान्तिको अर्थ बच्चाहरूलाई सम्झाइसकिएको छ किनकि अब आत्म-अभिमानि बनेका छौ। आत्माको आफ्नो परिचय दिन्छ हामी आत्मा हौं। आत्माको स्वधर्म हो शान्त। अब सबै आत्माहरूको घर जाने कार्यक्रम छ। यो घर जाने कार्यक्रम कसले बताउनु हुन्छ? अवश्य बाबाले नै बताउनु हुन्छ। हे आत्माहरू! अब पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ। सबै कलाकारहरू आइसकेका छन्। बाँकी थोरै आत्माहरू रहेका छन्, अब सबैलाई फर्केर जानु छ। फेरि पार्ट दोहोरिनु छ। तिमी बच्चाहरू वास्तवमा देवी-देवता धर्मका थियौ, पहिला-पहिला सत्ययुगमा आएका थियौ फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा अब पराई राज्यमा आएर रहेका छौ। यो केवल तिमी आत्माको जान्दछ, अरु कसैले जान्दैनन्। तिमी एक बाबाको सन्तान हौ। मीठा प्यारा बच्चाहरूलाई बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी अब पराई रावण राज्यमा आएर रहेका छौ। आफ्नो राज्य-भाग्य गुमाएका छौ। सत्ययुगमा देवी-देवता धर्मका थियौ, त्यो भएको ५ हजार वर्ष भयो। आधाकल्प तिमीले राज्य गर्यौ किनकि सिँडी तल पनि अवश्य झर्नु नै छ। सत्ययुगबाट त्रेता फेरि द्वापर-कलियुगमा आउनु छ- यो नभुल। आफ्नो हार र जीतको जुन इतिहास छ त्यसलाई याद गर। बच्चाहरू जान्दछन् हामी सत्ययुगमा सतोप्रधान, सुखधामका निवासी थियौं। फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा दुःखधाममा जीर्ण अवस्थामा आइपुगेका छौ। अब फेरि तिमी आत्माहरूलाई बाबाबाट श्रीमत् मिल्छ किनकि आत्मा परमात्मा अलग रहे बहूकाल... तिमी बच्चाहरू धेरै समय देखि टाढा रह्यौ। पहिला-पहिला तिमी छुट्टियो फेरि सुखको पार्ट बजाउँदै आयौ। फेरि तिमी राज्य-भाग्य खोसियो। दुःखको पार्टमा आयौ। अब तिमी बच्चाहरूले फेरि राज्य भाग्य लिनु छ सुख-शान्तिको। आत्माहरूले भन्दछन्- विश्वमा शान्ति होस्। यस समय तमोप्रधान हुनाको कारण विश्वमा अशान्ति छ। यो पनि शान्ति र अशान्ति, दुःख र सुखको खेल हो। तिमीलाई थाहा छ- ५ हजार वर्ष पहिले विश्वमा शान्ति थियो। मूलवतन त हो नै शान्तिधाम। जहाँ आत्माहरू रहन्छन् त्यहाँ त अशान्तिको प्रश्नै छैन। सत्ययुगमा विश्वमा शान्ति थियो फेरि गिर्दा-गिर्दा अशान्ति हुन गयो। अब सारा विश्वमा शान्ति सबै चाहन्छन्। ब्रह्म महत्त्वलाई विश्व भनिदैन। त्यसलाई ब्रह्माण्ड भनिन्छ, जहाँ तिमी आत्माहरू निवास गर्छौ। आत्माको स्वधर्म हो शान्त। शरीरबाट आत्मा अलग भएपछि शान्त हुन पुग्छ फेरि अर्को शरीर लिन्छ तब चुरफुर गर्छ। अब तिमी बच्चाहरू यहाँ किन आएका हौ? भन्छन्- बाबा, आफ्नो शान्तिधाम, सुखधाममा लैजानुहोस्। शान्ति अथवा मुक्तिधाममा सुख-दुःखको पार्ट छैन। सत्ययुग हो सुखधाम, कलियुग हो दुःखधाम। उत्रिन्छन् कसरी? त्यो त सिँडीमा देखाइएको छ। तिमी सिँडी उत्रन्छौ फेरि एकै पटक चढ्छौ। पावन बनेर चढ्छौ र पतित बनेर उत्रिन्छौ। पावन नबनी चढ्न सक्दैनौ, त्यसैले पुकार्छन्- बाबा, आएर हामीलाई पावन बनाउनु होस्।

तिमी पहिला पावन शान्तिधाममा गएर फेरि सुखधाममा आउँछौ। पहिला हुन्छ सुख, पछि हुन्छ दुःख। सुखको मार्जिन धेरै छ। बराबर भयो भने त फेरि केही फोड्दा छैन। मानौं फाल्नु भयो। बाबा सम्झाउनु हुन्छ यो जुन ड्रामा बनेको छ त्यसमा ३/४ सुख छ, बाँकी १/४ केही न केही दुःख छ, त्यसैले यसलाई सुख-दुःखको खेल भनिन्छ। बाबा जान्नुहुन्छ- म पितालाई तिमी बच्चाहरू बाहेक अरु कसैले जान्न सक्दैनन्। मैले नै तिमीलाई आफ्नो परिचय दिएको हुँ र सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको परिचय दिएको हुँ। तिमीलाई नास्तिकबाट आस्तिक बनाइदिएको छु। तीनै लोकलाई पनि तिमीलाई थाहा छ। दुनियाँले त कल्पको आयु पनि जान्दैनन्। अब तिमी नै जान्दछौ बाबा- हामीलाई फेरि पढाउनु हुन्छ। बाबा गुप्त भेषमा पराई देशमा आउनु भएको छ। बाबा पनि गुप्त हुनु हुन्छ।

मनुष्यहरूले आफ्नो देहलाई जान्दछन्, आत्मालाई जान्दैनन्। आत्मा अविनाशी, देह विनाशी छ। आत्मा र आत्माको बाबालाई तिमीले कहिल्यै भुल्नु हुँदैन। हामी बेहदका बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौं। वर्सा तब मिल्छ जब पवित्र बन्छौं। यस रावण राज्यमा तिमी पतित छौं त्यसैले बाबालाई पुकार्छौं। दुई पिता हुनु हुन्छ। परमपिता परमात्मा सबै आत्माहरूको एक पिता हुनु हुन्छ। यस्तो होइन, भाइहरू नै सबै पिता हुन्। जब-जब अति धर्म ग्लानि हुन्छ, जब सबै धर्महरूको जो पारलौकिक पिता हुनु हुन्छ, उहाँलाई बिर्सिन्छन्, तब नै बाबा आउनु हुन्छ। यो पनि खेल हो। जे पनि खेल हुन्छ दोहोरिहन्छ। तिमी आत्माहरू कति पटक पार्ट खेलन आउँछौ र जान्छौ, यो नाटक अनादि जुमा जसरी चलिरहन्छ। कहिल्यै पनि बन्द हुँदैन। टिक-टिक भइरहन्छ तर एक टिक मिल्दैन दोस्रोसँग। कस्तो वण्डरफुल नाटक छ। सेकेन्ड-सेकेन्ड जे पनि सारा सृष्टिमा भइरहन्छ त्यो फेरि दोहोरिन्छ। जो हरेक धर्मका प्रमुख पाटोधारी छन् उनीहरूको नै बताइन्छ। उनीहरू सबैले आ-आफ्नो धर्म स्थापना गर्छन्, राजधानी स्थापना गर्दैनन्। एक परमपिता परमात्माले धर्म पनि स्थापना गर्नुहुन्छ र राजधानी अथवा डिनायस्टी पनि स्थापना गर्नुहुन्छ। उनीहरूले (धर्म पिताहरूले) त धर्म स्थापना गर्छन्, उनीहरूको पछाडि सबैलाई आउनु छ। सबैलाई कसले लैजानु हुन्छ? बाबाले। कसैले त धेरै कम पार्ट बजाउँछन् र खलास। जसरी जीव जन्तु, निस्कन्छन् अनि मर्छन्। उनीहरूको त मानौं ड्रामामा कुरा नै छैन। ध्यान को तर्फ जान्छ? एक त रचयिता तर्फ जान्छ, जसलाई सबैले भन्छन्- ओ गड फादर, हे परमपिता परमात्मा। उहाँ सबै आत्माहरूको पिता हुनु हुन्छ। पहिला आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो। यो कति ठूलो बेहदको वृक्ष छ। कति मत मतान्तर, कति थरोथरौका चीजहरू निस्किएका छन्। गन्नै मुश्किल हुन्छ। आधार नै छैन। बाँकी सबै खडा छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा प्यारा बच्चाहरू! म आउँछु नै तब, जब अनेक धर्महरू हुन्छन्, एउटा धर्म छैन। आधार प्रायः लोप भएको छ। केवल चित्रहरू छन्। आदि सनातन थियो नै एक धर्म। बाँकी सबै पछि आउँछन्। त्रेतामा धेरै छन् जो स्वर्गमा आउँदैनन्।

तिमी अब पुरुषार्थ गर्छौं हामी स्वर्ग नयाँ दुनियाँमा जाऔं। बाबा भन्नुहुन्छ- स्वर्गमा तिमी तब आउँछौ जब मलाई याद गरेर पावन बन्छौ र दैवीगुण धारण गर्नेछौ। बाँकी वृक्षको हाँगा-बिँगा त अनेक छन्। बच्चाहरूलाई वृक्षको बारेमा पनि थाहा भएको छ। हामी सबै आदि सनातन देवी-देवताहरू स्वर्गमा थियौ। अब स्वर्ग छैन। अहिले नर्क छ। तब बाबाले प्रश्नावली बनाउनु भएको थियो, आफ्नो दिल सँग सोध- हामी सत्ययुगी स्वर्गवासी हौं या कलियुगी नर्कवासी हौं? सत्ययुग देखि तल कलियुगमा उत्रिन्छौ, फेरि माथि कसरी जान्छौ? बाबा शिक्षा दिनु हुन्छ। तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कसरी बन्छौ? आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गरौं भने योग अग्निबाट तिम्रो पाप कट्नेछ। कल्प पहिला पनि तिमीलाई ज्ञान सिकाएर देवता बनाएको थिएँ, अहिले तिमी तमोप्रधान बनेका छौ। फेरि अवश्य कोही त सतोप्रधान बनाउने वाला होला। पतित-पावन कोही मनुष्य त हुन सक्दैन। हे पतित-पावन, हे भगवान् जब भन्छन् भने बुद्धि माथि जान्छ। उहाँ हुनु हुन्छ निराकार। बाँकी सबै हुन् पाटोधारी। सबै पुनर्जन्म लिदै रहन्छन्। म पुनर्जन्म रहित छु। यो ड्रामा बनेको छ, यसलाई कसैले जान्दैन। तिमी पनि जान्दैनथ्यौ। अब तिमीलाई स्वदर्शन चक्रधारी भनिन्छ। तिमी आफ्नो स्व आत्माको धर्ममा स्थित होऊ। आफूलाई आत्मा निश्चय गर। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यो सृष्टि चक्र कसरी फिर्छ, त्यसैले तिम्रो नाम हो स्वदर्शन चक्रधारी, बाँकी कसैलाई यो ज्ञान छैन। त्यसैले तिमीलाई धेरै खुशी हुनु पर्छ। बाबा हाम्रो टिचर पनि हुनु हुन्छ। धेरै मीठो बाबा हुनु हुन्छ। बाबा जस्तो मीठो अरु कोही छैन। तिमी पारलौकिक बाबाको बच्चा परलोकमा रहनेवाला आत्माहरू हो। बाबा पनि परमधाममा रहनु हुन्छ। जसरी लौकिक बाबा बच्चाहरूलाई जन्म दिएर पालना गरेर अन्तिममा सबैथोक दिएर जान्छन् किनकि बच्चा वारिस हुन्, यो काइदा हो। तिमी जो बेहद बाबाको बच्चा बन्छौ, बाबा भन्नुहुन्छ- अब सबैलाई फर्केर वाणी भन्दा पर घर जानु छ। त्यहाँ छ शान्ति फेरि इशारा, फेरि बोलचाल। बच्चीहरू सूक्ष्मवतनमा जान्छन्, साक्षात्कार हुन्छ। आत्मा निस्कदैन। ड्रामामा जे निश्चित छ त्यो सेकेन्ड-सेकेन्ड दोहोरिन्छ। एक सेकेन्ड मिल्दैन दोस्रो सँग। जे पनि मनुष्यको पार्ट चल्छ, राम्रो वा नराम्रो, सबै निश्चित छ। सत्ययुगमा राम्रो, कलियुगमा नराम्रो पार्ट बजाउँछन्। कलियुगमा मनुष्य दुःखी हुन्छन्। राम राज्यमा छी-छी कुरा हुँदैन। राम राज्य र रावण राज्य एकैचोटी हुँदैन। ड्रामालाई नजान्नाको कारण भन्छन्- दुःख-सुख परमात्माले नै दिनु हुन्छ। जसरी शिवबाबाको बारेमा कसैलाई थाहा छैन, त्यसैगरी रावणको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन। शिव जयन्ती हरेक वर्ष मनाउँछन् भने रावण मरन्ती पनि हरेक वर्ष मनाउँछन्। अब बेहदका बाबा आफ्नो परिचय दिइरहनु भएको छ। भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर म पितालाई याद गर। बाबा त धेरै मीठा हुनु हुन्छ। बाबा आफै आफ्नो महिमा कहाँ गर्नुहुन्छ र, जसलाई सुख मिल्छ उनीहरूले महिमा गर्छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई बाबा सँग वसाँ मिल्छ। बाबा प्यारका सागर हुनु हुन्छ। फेरि सत्ययुगमा तिमी प्यारो मीठो बन्छौ। त्यहाँ पनि त विकार आदि छ भनेमा, उनलाई भन- त्यहाँ रावण राज्य नै छैन। रावण राज्य द्वापर देखि हुन्छ। कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ। विश्वको इतिहास-भूगोललाई अरु कसैले जानेकै छैनन्। यस समय नै तिमीलाई सम्झाउनु हुन्छ। फेरि तिमी देवता बन्छौ। देवताहरू भन्दा उच्च कोही छैन, त्यसैले त्यहाँ गुरु बनाउनु कुनै आवश्यकता नै हुँदैन। यहाँ त धेरै गुरु छन्। सतगुरु हुनु हुन्छ एक। सिक्खहरूले पनि भन्छन् सतगुरु अकाल। अकालमूर्त हुनु हुन्छ नै सतगुरु। उहाँ कालहरूको पनि काल महाकाल हुनु हुन्छ। त्यो कालले त एकलाई लैजान्छ, बाबा भन्नुहुन्छ- म त सबैलाई लैजान्छु। पवित्र बनाएर पहिला सबैलाई शान्तिधाम अनि सुखधाममा लैजान्छु। यदि मेरो बनेर फेरि मायाको बन्दो भने भनिन्छ गुरुको निन्दकले ठेगाना पाउँदैन। उनीहरूले स्वर्गको सम्पूर्ण सुख पाउन सक्दैनन्, प्रजा बन्न पुग्नेछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मेरो निन्दा नगराऊ। म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु, त्यसैले देवीगुण पनि धारण गर्नु पर्छ। कसैलाई दुःख नदेऊ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको हुँ नै तिमीलाई सुखधामको मालिक बनाउन। बाबा हुनु हुन्छ प्यारको सागर, मनुष्य हुनु दुःख दिने सागर। काम कटारी चलाएर एक-अर्काको दुःख दिन्छन्। त्यहाँ त यो कुरा नै छैन। त्यहाँ छ नै राम्रो राज्य। योगबलबाट बच्चा पैदा हुन्छ। यस योगबलले तिमी सारा विश्वलाई पवित्र बनाउँछौ। तिमी योद्धा हो तर गुप्त। तिमी धेरै नामीग्रामी बन्छौ फेरि भक्ति मार्गमा तिमी देवीहरूको कति मन्दिर बन्छन्। भन्दछन्- अमृतको कलष माताहरूको सिरमा राखियो। गऊ माता भन्छन्, यो हो ज्ञान। पानीको कुरा होइन। तिमी हो शिव शक्ति सेना। उनीहरू फेरि नक्कल गरेर कति गुरु बनेर बसेका छन्। अब त तिमी सत्यको डुङ्गामा बसेका छौ। गाउँछन्- मेरो डुङ्गा पार लगाउनुहोस्। अब पार लैजाने खिवैया मिल्नु भएको छ। वेश्यालयबाट शिवालयमा लैजानु हुन्छ। उहाँलाई बागवान पनि भनिन्छ, काँडाको जङ्गललाई फूलको बगैँचा बनाउनु हुन्छ। त्यहाँ सुख नै सुख छ। यहाँ छ दुःख। बाबाले जुन पर्चा छपाउनको लागि भन्नु भएको छ त्यसमा लेखिएको छ- आफ्नो दिल सँग सोध- स्वर्गवासी हुनु हुन्छ या नर्कवासी? धेरै प्रश्न सोध्न सक्छौ। सबैले भन्छन् भ्रष्टाचार छ भने अवश्य कुनै समय श्रेष्ठाचारी पनि थिए होलान्! ती देवताहरू थिए, अब छैनन्। जब देवी-देवता धर्म प्रायः लोप हुन्छ तब भगवानलाई आउनु पर्छ, एक धर्मको स्थापना गर्न। तिमी आफ्नो लागि स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौ श्रीमतबाट। अच्छा-

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबा समान प्यारको सागर बन्नु छ, दुःखको होइन। बाबाको निन्दा हुने कुनै पनि कर्म गर्नु हुँदैन। धेरै मीठो प्यारो बन्नु छ।

२) योगबलद्वारा पवित्र बनेर फेरि अरूलाई पनि बनाउनु छ। काँडाको जङ्गललाई फूलको बगैँचा बनाउने सेवा गर्नु छ। सदा खुशीमा रहनु छ- हाम्रो मीठा बाबा, बाबा पनि हुनु हुन्छ भने टिचर पनि हुनु हुन्छ। उहाँ जस्तो मीठो कोही छैन।

वरदान:- विशेषताको संस्कारलाई स्वाभाविक स्वभाव बनाएर साधारणतालाई समाप्त गर्ने मरजीवा भव जुन स्वभाव हुन्छ त्यसले स्वतः आफ्नो काम गर्छ। सोच्न, बनाउन वा गर्न पर्दैन, स्वतः हुन जान्छ। यसैगरी मरजीवा जन्मधारी ब्राह्मणहरूको स्वभाव नै हो विशेष आत्माको विशेषताको। यो विशेषताको संस्कार स्वाभाविक स्वभाव बनोस्। हरेकको दिलबाट निस्कियोस् मेरो यो स्वभाव हो। साधारणता पहिलेको स्वभाव हो, अहिलेको होइन किनकि नयाँ जन्म लिइसक्यौ। त्यसैले नयाँ जन्मको स्वभाव विशेषता हो, साधारणता होइन।

स्लोगन:- रोयल ऊ हो जो सधैं ज्ञान रत्नहरू सँग खेल्छ, पत्थर सँग होइन।